

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 967/2015
02.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Д.Г., Г.Т., Р.Б., Р.Ј., П.И., Н.П., Г.Н., Р.А., Љ.П., М.Б. и М.П., сви из Б., чији је заједнички пуномоћник М.К., адвокат из Б., против туженог П.з.т. Т.С. АД из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 696/11 од 16.01.2013. године, у седници већа одржаној 02.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 696/11 од 16.01.2013. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 696/11 од 16.01.2013. године, тако што се одбија жалба тужилаца као неоснована и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 3966/10 од 10.09.2010. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3966/10 од 10.09.2010. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да им тужени на име учешћа у добити туженог за 2005. годину исплати и то: тужилци Д.Г. износ од 53.517,00 динара; тужилци Г.Т. износ од 45.694,00 динара; тужилци Р.Б. износ од 75.062,00 динара; тужилци Р.Ј. износ од 13.606,00 динара; тужилци Н.П. износ од 61.325,00 динара; тужилци Г.Н. износ од 50.793,00 динара; тужилци Р.А. износ од 47.161,00 динара; тужилци Љ.П. износ од 53.039,00 динара; тужилци М.Б. износ од 42.410,00 динара и тужилци М.П. износ од 42.902,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 21.04.2006. године па до исплате, као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом другим утврђено је да је тужба тужиоца П.И. повучена.

Одлучујући о жалби тужилаца Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 696/11 од 16.01.2013. године преиначио пресуду Првог основног суда у

Београду ПП 3966/10 од 10.09.2010. године у ставу првом изреке, тако што је обавезао туженог да тужиоцима на име учешћа у добити за 2005. годину исплати, и то тужиљи Д.Г. износ од 53.517,00 динара; тужиљи Г.Т. износ од 45.694,00 динара; тужиљи Р.Б. износ од 75.062,00 динара; тужиљи Р.Ј. износ од 13.606,00 динара; тужиљи Н.П. износ од 61.325,00 динара; тужиљи Г.Н. износ од 50.793,00 динара; тужиљи Р.А. износ од 47.161,00 динара; тужиљи Љ.П. износ од 53.039,00 динара; тужиљи М.Б. износ од 42.410,00 динара и тужиљи М.П. износ од 42.902,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 21.04.2006. године па до исплате, као и да им солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.959,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 395. Закона о парничном поступку.

Решењем Р4 26/15 од 18.03.2015. године Апелациони суд у Београду предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде тог суда Гж1 696/11 од 16.01.2013. године.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији, изражену у приложеним пресудама Окружног суда у Београду и апелационих судова у Београду, Крагујевцу и Нишу, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 395. ЗПП да се о ревизији туженог одлучује као о изузетној дозвољеној, а ради уједначавања судске праксе, па је донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, 49/13 – УС и 74/13 - УС), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код туженог. Радни однос им је престао током 2005. и 2006. године на основу споразума о престанку радног односа на иницијативу туженог уз остваривање права на једнократну наплату из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Генерални директор туженог је 15.04.2006. године донео одлуку којом је предвиђено да право на исплату по основу учешћа у добити за 2005. годину имају запослени који су у радном односу у предузећу на дан доношења одлуке, као и лица која су била запослена у предузећу у 2005. години, а којима је престао радни однос одласком у пензију до дана доношења ове одлуке, под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Иначе тужени је тужиоцима исплатио једнократну накнаду због добровољног одласка из предузећа, а из тог разлога – ради исплате једнократне накнаде због добровољног одласка из предузећа тужени тужиоцима није исплатио добит за 2005. годину.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев тужилаца налазећи да је неоснован, док је другостепени суд поступајући по жалби тужилаца пресуду првостепеног суда преиначио налазећи

да тужиоци нису могли бити искључени из остваривања права на исплату по основу учешћа у добити за 2005. годину, у којој години су радили и остваривали зараду, само због остварног права на једнократну исплату за стимулисање добровољног одласка из предузећа, с обзиром да су тиме доведени у неравноправан положај у односу на остале запослене, супротно одредбама члана 19. став 2. и 20. став 1. тачка 2. Закона о раду, па су из тог разлога тужбени захтеви тужилаца усвојени.

Основано се ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, учешће запосленог у добити оствареној у пословној години може се утврдити уговором о раду или одлуком послодавца у складу са законом и општим актом, као што је то предвиђено чланом 14. Закона о раду, што значи да је право запосленог на учешће у добити оствареној у пословној години предвиђено као могућност, а не обавеза послодавца. Ово право утврђује послодавац уговором о раду или одлуком надлежног органа што је у конкретном случају и учињено. Скупштина акционара туженог је на предлог управног одбора, а у складу са финансијским извештајем и на основу овлашћења из члана 16. став 1. Статута туженог (општи акт туженог), утврдила политику расподеле добити за 2005. годину, на основу чега је генерални директор туженог, према овлашћењу из члана 27. став 1. Статута, дана 15.04.2006. године донео одлуку којом је утврдио да право на исплату имају запослени који су у радном односу у предузећу на дан доношења одлуке, као и запослени којима је престао радни однос по основу пензије, али под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда за стимулацију добровољног одласка из предузећа.

Статутом туженог, на основу члана 14. Закона о раду, туженом је као послодавцу признато право на утврђивање учешћа запослених у добити оствареној у пословној години, па Врховни касациони суд налази да је генерални директор туженог, на основу одлуке Скупштине акционара, донете у складу са одредбама Статута туженог и на предлог Управног одбора, имао право на утврђивање круга лица – запослених који ће учествовати у остваривању добити предузећа. Искључивање права на учешће у добити за 2005. годину запосленима који су остварили право на стимулативну накнаду приликом престанка радног односа, не представља дискриминацију ових лица. Тужиоци и остали запослени који су у радном односу код туженог, не налазе се у истој чињенично-правној ситуацији с обзиром да ова врста накнаде није исплаћена и осталим запосленима који су остали у радном односу код туженог, па се не може говорити о дискриминацији тужилаца у смислу члана 18. и 20. Закона о раду.

Имајући у виду да је одлука генералног директора туженог од 15.04.2006. године донета у поступку и на основу овлашћења предвиђених одредбама Статута и Закона о раду и да њоме, приликом утврђивања круга запослених који имају право на добит, тужиоци нису дискриминисани у смислу члана 18. и 20. Закона о раду у односу на остале запослене којима је то право признато, јер нису у истој чињенично-правној ситуацији, Врховни касациони суд је нашао да тужбени захтеви тужилаца нису основани и да тужиоци немају право на учешће у добити и његову исплату, па је применом члана 407. став 1. ЗПП преиначио одлуку другостепеног суда и одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Како тужиоци нису успели у парници то немају право на накнаду

трошкова поступка.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**